

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939223568.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

HVORLEDES DET SIDEN GIK.

Atter dog sig reiste Kong Volmer i sin Kraft
Og gjenvandt den Styrke, han før havde havt,
Og styred atter Riget mellem Klipper og Skjær,
Hans Snildhed virked mere for Landet end en Hær.

Han sagde: »Jeg er ærlig, saavidt det strækker til,
Dog sætter for et Løfte jeg Danmark ei paa Spil.«
Snart gik han paa den lige, snart paa den krumme Sti,
Hr. Henning og Hr. Vendelbo stod ham i Kampen bi.

Snart var ham Lykken gunstig, snart var den ham imod,
At gribe den i Flugten dog godt han forstod,
End vandt han tilbage saamangen pantsat Borg,
Intet dog kunde dæmpe hans hemmelige Sorg.

179

Og aldrig han elsked igjen nogen Mø;
Heel ofte han jaged endnu ved Gurrelø
Og hviled i Skyggen ved den skovklædte Strand
Og stirred som i Drømme paa det speilklare Vand.

Did vendte han tilbage hver Sommer og hver Høst,
Thi Jagten var paa Jord nu hans eneste Lyst,
Naar han fælded den hurtige Hjort med sin Piil,
Da skued man igjen paa hans Læber et Smiil.

Han brød sig kun lidet om Vaar og Fuglesang,
Han agted ei heller paa de Jomfruers Gang,
Naar i Dandsen de traadte, da meente mangen Viv,
Det kom af den Ring, der laae skjult under Siv.

Thi Rygtet havde spredt sig om Ringen og dens Magt,
Ingen dog kunde sige, hvorfra det var bragt,
Man meente, Jomfru Tove, da hun frygted sin Død,
Havde kastet den i Dybet i Bølgernes Skjød.

Det syntes, som Kong Volmer var bleven mere grum,
End før han havde været, sin Sorg bar han stum,
Dog hvad der var syndet, hvad Helvig forbrød,
Det mangan Svend og Terne betalte med sin Død.

Fru Helvig sad i Taarnet med sneehvide Haar,
Der havde hun alt siddet i femten lange Aar,
Høit over Jordens Vrimmel, fra Himlen udelukt,
Hendes Læbe var blegnet, og Øiets Ild var slukt.

180